

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 68/2022-32

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom Mgr. Martinom Jankovičom, Železničná 19, Revúca, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 48 Ek 769/2021 z 19. októbra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 3. januára 2022 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 3, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 48 Ek 769/2021 z 19. októbra 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti žiada napadnuté uznesenie zrušiť a vrátiť vec okresnému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka v exekučnom konaní v postavení oprávnenej v rámci tzv. repodaja doručila okresnému súdu návrh na vykonanie exekúcie, v ktorom

sa domáhala vymozenia pohľadavok vyplývajúcich z exekučných titulov, a to platobných rozkazov Okresného súdu Revúca č. k. 6 Ro 149/2008 z 11. septembra 2008 a č. k. 4 Ro 236/2008 z 30. decembra 2008.

V návrhu na vykonanie exekúcie podaného vo forme elektronického formulára si sťažovateľka uplatnila v časti „*Iné – trovy právneho zastúpenia*“ v sume 102,15 eur a v sume 44,20 eur; trovy oprávneného v sume 18,08 eur; poplatok za exekúciu v sume $2 \times 16,50$ eur a v časti „*Trovy právneho zastúpenia*“ trovy v sume 93,12 eur.

Okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka č. k. 48 Ek 769/2021 z 12. apríla 2021 (ďalej len „uznesenie vyššieho súdneho úradníka“) rozhodol tak, že návrh oprávnenej na vykonanie exekúcie v časti vymozenia trov právneho zastúpenia (sumy 102,15 a 44,20 eur), trov oprávneného pri exekúcii (suma 18,08 eur), poplatku za exekúciu (suma $2 \times 16,50$ eur) a trov právneho zastúpenia (suma 93,12 eur) zamietol.

3. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podala oprávnená (sťažovateľka) sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd napadnutým uznesením tak, že ju zamietol.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že sa stotožňuje s odôvodnením uznesenia vyššieho súdneho úradníka, na zvýraznenie jeho správnosti a v súvislosti so sťažovateľkinou argumentáciou uviedol, že „... *nesúhlasí s tvrdením oprávneného, že ním uplatnené trovy starej exekúcie by mohli predstavovať príslušenstvo ním vymáhanej pohľadávky ako náklady spojené s jej uplatnením. Uvedené umocňuje skutočnosť, že náklady spojené s uplatnením alebo bránením práva sa nestanú príslušenstvom pohľadávky skôr, než je o nich príslušným orgánom rozhodnuté... a takéto rozhodnutie napokon slúži ako podklad pre vedenie exekúcie aj na príslušenstvo pohľadávky spočívajúce v nákladoch na jej uplatnenie. Preto nebolo možné oprávneným uplatnenú náhradu trov konania vo výške 102,15 Eur, 44,20 Eur, 18,08 Eur, 16,50 Eur a 16,50 Eur považovať za príslušenstvo pohľadávky pre potreby vymáhania v tomto konaní, keďže takéto príslušenstvo nebolo priznané právoplatným a vykonateľným exekučným titulom. Sudca na základe uvedeného a preskúmaním exekučného spisu vyhodnotil, že oprávnený nedisponuje spôsobilým exekučným titulom proti povinnému týkajúcemu sa ním uplatnených trov starej exekúcie.*“.

K argumentácii sťažovateľky, že elektronický formulár umožňoval uplatniť aj iné trovy, okresný súd uviedol, že elektronickú šablónu formulára nemožno považovať za záväzný nástroj na vykladanie zákona. V tejto súvislosti okresný súd tiež zdôraznil, že oprávnený má nárok len na judikované trovy. Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľky dôvodovou správou k zákonu č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 233/2019 Z. z.“) okresný súd poukázal, že dôvodová správa nie je právne záväzným výkladom právnych noriem. V tejto súvislosti ďalej okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol: „*V uvedenom prípade pri aplikácii všetkých výkladových pravidiel znenie zákonného ustanovenia nevyvoláva žiadne pochybnosti o jeho zmysle a obsahu, je dostatočne jasné a zrozumiteľné, a teda ak by zákonodarca zamýšľal priznať oprávnenému pri opätovnom podaní návrhu aj náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, zakomponoval by túto možnosť aj do znenia zákona, čo sa však nestalo. Súd má za to, že zákonodarca mohol mať pôvodne taký úmysel ako tvrdí oprávnený, no následne ho nepretavil*“.

do znenia zákona, do zákonnej úpravy. Avšak práve naopak, ako správne vyhodnotil vyšší súdny úradník, znenie ustanovenia § 9 ods. 3 ZoUNEK striktne stanovuje, že oprávnený má pri opätovnom podaní návrhu na vykonanie exekúcie nárok len na náhradu súdneho poplatku a nemá nárok na náhradu trov spojených s jeho podaním. K dôvodovej správe súd ďalej poznamenáva, že ZoUNEK bol dotknutý viacerými podstatnými zmenami aj pri prerokovaní v Národnej rade Slovenskej republiky a z obsahu celej dôvodovej správy (vo vzťahu k prijatým právnym normám) je zrejmé, že nekorešponduje s prijatým normatívnym textom zákona...“ Okresný súd konštatoval, že náklady, ktoré vznikli oprávnenej v súvislosti so zastavením starej exekúcie, musí znášať sama oprávnená, keďže aj s podaním predchádzajúceho návrhu na vykonanie exekúcie bola vo výsledku neúspešná. Vo vzťahu k poukazu sťažovateľky na niektoré rozhodnutia ústavného súdu okresný súd poukázal jednak na odlišnú posudzovanú situáciu a zároveň na to, že sťažovateľka argumentovala citáciou jedinej vety z rozhodnutí ústavného súdu, a teda je „sťažená, ak nie priamo nemožná pozícia exekučného súdu dôkladne odôvodniť odklon od uvedenej vety“.

V nadväznosti na tvrdenia sťažovateľky o upovedomení o zastavení starej exekúcie ako exekučného titulu okresný súd síce pripustil, že ide o exekučný titul, no svedčiaci v prospech súdneho exekútora, nie oprávnenej proti povinnému.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Proti uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka ústavnú sťažnosť, v ktorej pokračuje v tej istej argumentácii, ako to uviedla už v sťažnosti proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom. Sťažovateľka považuje § 9 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z. z. za „jednoznačne protiústavný“. V ústavnej sťažnosti zároveň uviedla: „Tým že § 9 ods. 3 zákona vôbec nepojednáva o príslušenstve pohľadávky, tak je logické, že tento nárok ani nevyklučuje si uplatniť v opätovnom návrhu. Prisudzovanie uhradeným paušálnym trovám starej exekúcie 42 € zo strany oprávneného súdnemu exekútorovi iný význam ako príslušenstvo pohľadávky nemá oporu v zákone - § 195 a nasl. EP rovnako ani § 251 CSP podľa ktorého musia trovy konania vzniknúť v konaní samotnom a nie pred jeho začatím. Paušálne trovy starej exekúcie uhradené pred podaním návrhu na repodaj, nemôžu byť v žiadnom prípade považované za trovy exekúcie... lebo nevznikli v konaní samotnom, ale pred jeho začatím. Obdobne tak možno postupovať pri uplatňovaní sumy 16,50 € za predchádzajúci podaný návrh na vykonanie exekúcie, nakoľko sa jedná o nevyhnutný náklad, ktorý bol vynaložený s vedením predchádzajúceho exekučného konania a má jednoznačný súvis s opätovne podaním návrhom na vykonanie exekúcie. Navyše tento náklad je uvedený aj v upovedomení o zastavení starej exekúcie. Ako bolo vyššie uvedené, Upovedomenie o zastavení starej exekúcie je exekučným titulom podľa zákona. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti je nárok oprávneného na uplatnenie si paušálnych trov vo výške 42 € ako i súdneho poplatku vo výške 16,50 € ako i sumy 303,12 € ako trov právneho zastúpenia v pôvodnej exekúcii jednoznačne daný, a tento si môže uplatňovať voči povinnému.“

Sťažovateľka zotrvala na názore, že tzv. paušálne trovy starej exekúcie, ako aj iné trovy starej exekúcie sú príslušenstvom pohľadávky a pokiaľ okresný súd v napadnutom uznesení dospel k inému záveru, dopustil sa extrémneho a nesprávneho výkladu právnej normy.

5. Porušenie princípu rovnosti strán v konaní sťažovateľka odôvodnila názorom, že *«Zo strany zákonodarcu ide jednoznačne o neodôvodnenú diskrimináciu veriteľov pohľadávok vymáhaných „starých exekúciách“ voči veriteľom pohľadávok špecifikovaných v ust. §2 ods. 2 ZoUNEK, resp. voči „obyčajným“ veriteľom podávajúcim návrh na vykonanie exekúcie podľa procesných pravidiel Exekučného poriadku účinného odo dňa 01.04.2017 (všetky skupiny pohľadávok podliehajú garanciám rovnakého obsahu a ochrany vlastníckeho práva ich veriteľov), a teda rozpor ZoUNEK s ust. čl. 12 ods. 2 a čl. 13 ods. 3 Ústavy je daný.»*

6. Sťažovateľka tiež v ústavnej sťažnosti argumentovala dôvodovou správou k zákonu č. 233/2019 Z. z. a tvrdila, že okresný súd sa pri rozhodovaní od nej bezdôvodne odklonil. Napokon sťažovateľka poukázala na viaceré odborné články, ako i na rozhodnutia ústavného súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta porušenie práv podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 3, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením, ktorým okresný súd zamietol jej námietky proti nepriznaniu náhrady trov starej exekúcie, ktoré si sťažovateľka ako oprávnená uplatnila pri tzv. repodaji. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti predostiera svoj právny pohľad na výklad ustanovení zákona č. 233/2019 Z. z., pričom zdôrazňuje svoj nesúhlas s výkladom okresného súdu.

III.1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 3 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru:

8. Ústavnú sťažnosť proti napadnutému uzneseniu okresného súdu je potrebné odmietnuť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri ktorého

predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

9. Ústavný súd vo svojej judikatúre už viackrát zdôraznil, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou. Ústavný súd je oprávnený preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím, došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. IV. ÚS 27/2010, II. ÚS 83/2021).

10. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho rozporu s princípmi spravodlivého súdneho konania (I. ÚS 56/2017, I. ÚS 188/2018, II. ÚS 420/2020).

11. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti v podstate iba zopakovala svoje výhrady v otázke nepriznania trov starej exekúcie, ktoré predniesla už v sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka. V ústavnej sťažnosti svoju polemicu s právnou úpravou zopakovala. V tejto súvislosti ústavný súd bez potreby opätovného citovania relevantných častí odôvodnenia napadnutého uznesenia konštatuje, že okresný súd sa s námietkami sťažovateľky vysporiadal vyčerpávajúcim a ústavne udržateľným spôsobom. Okresný súd zrozumiteľne poukázal na obmedzenia pre prijatie záveru o záväznosti výkladu normatívneho textu obsiahnutého v dôvodovej správe zákona č. 233/2019 Z. z. vo vzťahu k rozhodovacej právomoci všeobecného súdu. Ústavný súd už judikoval, že práca s dôvodovou správou na účely výkladu normatívneho textu má svoje vnútorné aplikačné limity. Spravidla o nej možno uvažovať v prípadoch, ak znenie normatívneho textu pripúšťa viacero výkladových alternatív. V právnej vede neexistuje všeobecne prijatá dohoda, či niektorá z metód výkladu má prioritu. Jednotlivé metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a rozumne odôvodniteľnému vysvetleniu textu právnej normy a jej účelu. Jazykový, systematický, teleologický, historický aj porovnávací výklad má spoločného menovateľa vo formách logickej argumentácie. Prvosledovou metódou výkladu a uplatnenia všeobecne záväzného právneho predpisu v materiálnom právnom štáte je metóda doslovného výkladu. Až tam a vtedy, kde a keď doslovným výkladom nemožno jednoznačne identifikovať subjekt, obsah alebo objekt právnej normy, sa v materiálnom právnom štáte možno odkloniť od doslovného výkladu a nejasnosť právnej úpravy odstraňovať prostredníctvom inej metódy výkladu. (DRGONEC, J. *Ústava Slovenskej republiky. Teória a prax*. Bratislava : C. H. Beck, 2015. s. 131 a 133.).

12. Ústavný súd považuje v tejto súvislosti za potrebné zdôrazniť, že z ústavnoprávneho hľadiska odrážajúceho požiadavky základného práva na súdnu ochranu môžu v určitých prípadoch popri sebe obstať dokonca aj dve rozhodnutia všeobecného súdu vyhodnocujúce parciálnu procesnú otázku v obdobných skutkových okolnostiach úplne odlišne. Inými slovami, ľudskoprávna korektnosť rozhodnutia všeobecného súdu nemusí byť v každom prípade identifikovaná výlučne s jediným do úvahy prichádzajúcim riešením. Priestor pre uplatnenie tohto názoru nadobúda osobitú šírku práve pri rozhodovaní otázok, ktoré meritórny spor skôr procesne dopĺňajú (napr. trovy konania), než by tvorili jeho materiálnu súčasť (II. ÚS 122/2020).

13. Na sťažovateľkinu podstatnú argumentáciu o trovách starej exekúcie ako príslušenstve pohľadávky okresný súd uviedol relevantné argumenty o nedostatku exekučného titulu proti povinnému na zaplatenie trov starej exekúcie. Poukázal tiež na širšie okolnosti obmedzenia trvania očakávania sťažovateľky na vymoženie pohľadávky v dôsledku zákona č. 233/2019 Z. z., ako aj na nemožnosť prenášania nákladov (neúspešnej) sťažovateľky zo starej skončenej exekúcie na povinného v opätovnej exekúcii. Ústavný súd takéto odôvodnenie nehodnotí ako svojoľné, pretože úvahy okresného súdu sú rozumným postupom vyvoditeľné zo skutkových okolností prípadu a sú s ním dostatočne previazané.

14. Uhradením paušálnych trov starej exekúcie súdnemu exekútorovi sťažovateľka splnila povinnosť vyplývajúcu zo zákona č. 233/2019 Z. z. a upovedomenia o zastavení starej exekúcie. Či sa tým peňažná hodnota transformovala do príslušenstva pôvodne vymáhanej pohľadávky a stala sa samostatným právom, ktoré by mohla vykonávať, však bolo podľa názoru ústavného súdu otázkou výkladu jednoduchého práva patriacou okresnému súdu. Okresný súd ako orgán s právomocou túto otázku autoritatívne posúdil tak, že opakovane neprijal takýto výklad (vyplýva to aj z ďalších ústavných sťažností sťažovateľky, pozn.). Išlo pritom o novú právnu otázku vzniknutú v súvislosti prijatím zákona č. 233/2019 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť v januári 2020.

15. Ústavný súd v súlade s pravidlami uplatňovania svojej právomoci považuje za vhodné, aby takéto otázky primárne riešil a vyvodzoval z nich ďalšie procesné následky samotný okresný súd v podobe vydania poverenia na vykonanie exekúcie alebo zamietnutia návrhu na vykonanie exekúcie. Ak ústavný súd nezistil zo strany okresného súdu v napadnutom rozhodnutí arbitrárnosť, musí vychádzať zo záveru, že zákonný nárok na náhradu paušálnych trov starej exekúcie voči povinnej v exekučnom konaní začatom na základe opätovného návrhu sťažovateľka nemá. Totožná právna otázka bola predmetom rozhodovania ústavného súdu aj vo veciach vedených pod sp. zn. III. ÚS 557/2021 a IV. ÚS 512/2021.

16. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, že okresný súd nerešpektoval názory ústavného súdu, že „nič nebráni podať opätovne návrhy na vykonanie týchto exekúcií podľa § 9 zákona č. 233/2019 Z. z., v rámci ktorých si môže uplatniť aj náhradu paušálnych trov starej exekúcie ako náklad spojený s uplatnením pohľadávky“, tento názor podľa ústavného súdu nemá žiaden ústavnoprávne relevantný význam pre posudzovanie teraz prejednávanej veci.

V spomínaných rozhodnutiach nešlo o vyslovenie ústavnoprávne významného právneho názoru, keďže tento sa netýkal podstaty rozhodovania ústavného súdu pri posudzovaní skôr podaných ústavných sťažností (*ratio decidendi*), ale budúceho možného návrhového uplatnenia náhrady paušálnych trov starej exekúcie. Už citovanú formuláciu je preto potrebné vnímať len ako deklaráciu procesnej legitímácie sťažovateľa spojenej s možnosťou podania opätovného návrhu na vykonanie exekúcie (teda načrtnutia popísanej možnosti), nie však odobrením dôvodnosti predmetnej náhrady, teda legitímácie vecnej. Tá môže byť, samozrejme, posúdená až v konaní, v ktorom k posudzovaniu uplatneného nároku dôjde, nie vopred a hypoteticky (obdobne IV. ÚS 512/2021).

17. Po preskúmaní napadnutého uznesenia okresného súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov okresného súdu. Nezistil, že by okresným súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd tiež nezistil, že by posudzované rozhodnutie okresného súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené. Navyše ústavný súd konštatuje, že na všetky sťažovateľkou nastolené otázky okresný súd reagoval vyčerpávajúcim spôsobom.

Na základe uvedeného preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K porušeniu práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu:

18. K porušeniu označených hmotných práv (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla iba citáciu referenčných právnych noriem a poukázala na niektoré rozhodnutia ústavného súdu. Samostatnú argumentáciu však bližšie nerozvinula.

19. Vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, nevyhnutným predpokladom porušenia sťažovateľkiných hmotných práv by bol záver o tom, že došlo k porušeniu procesných práv. Keďže ústavný súd vylúčil možnosť porušenia označených procesných práv napadnutým uznesením okresného súdu, rovnako dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti v časti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich označených práv hmotnoprávneho charakteru. Okresný súd sťažovateľku neobral o možnosť uplatniť si dotknutý nárok na súde, o čom svedčí skutočnosť, že o jej podanom opätovnom návrhu rozhodoval.

20. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti k záveru, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť

sťažovateľky aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. februára 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu